

mere, afhænger ligesom hidtil af Kommunalbestyrelserne. Man kan sige, at der ligger en vis Stimulans i, at de ved, at hvis de giver betydeligt mere end de 30 Øre pr. Indbygger, de er berettigede til efter gældende Lov, faar de noget refunderet af Statskassen, men jeg kunde fristes til at sige, at i Virkeligheden tager § 2 med den ene Haand, hvad den giver med den anden, idet den tvinger Sogneraadsformændene til at blive ved. Hvis der er et knebent Sogneraad, kunde det tænkes, at det sagde: Du har hidtil været Sogneraadsformand, og det skal du blive ved at være, nu har vi Lov til at vælge dig igen. Det kunde ligeledes tænkes, at Sogneraadsformanden sagde som saa: Jeg har Lov til at gaa, og Betingelsen for, at jeg fortsætter, er, at I betaler Arbejdet ordentligt. Men dette Middel for Sogneraadsformanden til, om jeg saa maa sige, at tvinge Kommunalbestyrelsen til at give ham mere, har man berøvet ham ved Bestemmelsen i § 2.

Det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) vilde som Ordfører for det radikale Parti gøre opmærksom paa, at der i Lovforslaget ikke var taget Hensyn til det Forhold, som blev nævnt af det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), da det forrige Forslag om Forandring i Valgloven var til Behandling, nemlig at Kommunalbestyrelsesmedlemmer gør sig uvalgbare ved at undlade at betale Skat. Dette giver mig Anledning til at henlede Opmærksomheden paa, om det ikke vilde være rigtigt at komme ud over de Vanskeligheder, som opstaar ved, at Medlemmer, der har siddet i Kommunalbestyrelsen i 4 Aar, lader være at betale deres Skat og derfor ikke kan genvælges, ved i den kommunale Valglovs § 2 at indsætte særlige Valgbarhedsregler, ligesom vi i en lang, lang Aarrække har haft særlige Valgbarhedsbetingelser med Hensyn til de politiske Valg. Der vilde intet som helst være til Hinder for i § 2 at fastsætte Bestemmelser om, hvad der betinger Valgbarhed, i Stedet for at knytte Valgbarhedsbetingelserne til Valgrets-betingelserne. Der kan godt tænkes Tilfælde, i hvilke man maaske vilde finde det ønskeligt, at en Mand kunde vælges ind i en Kommunalbestyrelse, selv om han ikke havde boet saa længe i Kommunen, som han skal have boet der og svaret Skat for at være valgberettiget. Man maa vel huske paa, at det kun drejer sig om en Ret, der er givet Vælgerne, de faar saa at sige friere Spillerum; der er ingen, som siger, at de skal vælge nogen, der ikke svarer Skat.

Jeg maa indrømme, at jeg ikke har haft Tid til at tænke længe over dette Spørgsmaal, men Muligheden af at optage særlige Valgbarhedsregler i § 2 i Stedet for uden videre at sige, at Valgbarheden er knyttet til Valgretten, burde dog vist overvejes af Udvalget, saa meget mere, som jeg ikke er helt sikker paa, om Bestemmelsen i § 10 i den gamle Kommunallov af 1867 om, at de, der ikke længere opfylder Betingelserne for Valgretten og Valgbarheden, skal gaa ud af Sogneraadet, er ophævet. Det er den vist ikke, thi der staar i den kommunale Valglov, at alle de gamle Bestemmelser bliver ved at staa ved Magt, for saa vidt der ikke i den nye Lov er Bestemmelser, der strider mod den gamle Lovs. Jeg er ikke sikker paa, om man ikke, efterhaanden som det opdages, at den, der ikke betaler Skat, ikke kan vælges, kunde sige: Vi behøver ikke at blive siddende længere, for vi opfylder ikke Betingelserne for at være valgbare, og følgelig glider vi ud af Sogneraadet. Hidtil har man ganske vist ikke gjort det, men man har heller ikke hidtil undladt at betale Skat for at blive fri. Der siges, at nogle gør det nu, og saadanne er muligvis ikke bedre værd, end at de ikke bør vælges igen; men det maa Vælgerne om. Jeg vil altsaa henstille til Overvejelse, om det ikke var rigtigere at optage særlige Valgbarhedsbestemmelser i Loven i Stedet for at finde paa noget i den af det ærede Medlem fra Sorø antydede Retning.

Det fortjener sikkert ogsaa Overvejelse, om man ikke burde vælge en anden Form for Kandidatlistor, saaledes at der paa hver Kandidatliste skulde være lige saa mange Suppleanter som Kandidater og saaledes, at Suppleanterne var Stedfortrædere for bestemte Personer. Nu er Forholdet det, at hvor der kun er opstillet een Liste, har man ingen Suppleanter. Der er mange Steder, hvor man bliver enig paa Forhaand. Man kender omtrent Partiernes Styrke, og man finder, at det egentlig er bedst paa Forhaand at blive enig, fordi man saa — det gælder navnlig Landet — kan faa Kommunalbestyrelsesmedlemmerne fordelt efter de lokale Hensyn omkring i Kommunen, saaledes at de forskellige Byer i Kommunen er passende repræsenterede. Hvor man saaledes er enedes om en Liste, og hvor Medlemmerne efter Valglovens Regler altsaa er valgte uden Afstemning, har man ingen Suppleanter, og der maa man i Tilfælde af Afgang enten have nyt Valg eller ogsaa mangle et Medlem. Alle-